Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Συχνὰ ἐβράχνιασε ἡ μιλιά του | τραγουδῶντας λυπηρὰ πῶς 'ς τὸν ἥλιον ἀποκάτου | εἶναι λίγη ἐλευθεριὰ ΔΣολωμ. (ἔκδ. ΙΠολυλ.) 46.

βράχνιασμα τό, κοιν. *βράγνιασμαν* Κύπρ. *φραχνίασμαν* Κύπρ. *σβράχνιασμα* Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βραχνιάζω*.

Βράχνα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Δὲν ἀκούετ' ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ πολὺ βράχνιασμα* κοιν.

βραχνιασμένα ἐπίρρ. σύνηθ. *φραγκιασμένα* Σύμ.

Ἐκ τοῦ *βραχνιασμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *βραχνιάζω*.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: *Μιλᾷ βραχνιασμένα* σύνηθ.

βραχνιαστὰ ἐπίρρ. Ἤπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **βραχνιαστός*.

Βραχνά, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἀκούει τὸν κοῦκο ποῦ λαλεῖ καὶ βραχνιαστὰ τὸ λέγει.

βραχνοκόκορας ὁ, πολλαχ. *βραγνοκόκορας* Μέγαρ. Σαλαμ. *σβραχνοκόκορας* Σῦρ. *βραχνοκόκορος* Κεφαλλ.—Passow Carmin. popular. 585. *βραχνουκόκουρους* Θρᾴκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνὸς* καὶ τοῦ οὐσ. *κόκορας*.

Ἀλέκτωρ μὲ βραγχώδη φωνὴν ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τσίτωσε, βραχνοκόκορε, ἀπὸ τὰ κεραμίδια
γιὰ νὰ μιλήσ' ἡ πέρδικα ἀπὸ τὰ παρεθύρια

Passow ἔνθ' ἀν.

βραχνοκόρακας ὁ, ἀμάρτ. *βραχνουκόρακας* Θρᾴκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνὰ* καὶ τοῦ οὐσ. *κόρακας*.

Κόραξ ἔχων βραγχώδη φωνήν.

βραχνοκράζω ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η'Αποστολίδ. 215.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *βραχνὰ* καὶ τοῦ ρ. *κράζω*.

Κράζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: Ποίημ.

Καὶ κάτι ποῦ βραχνόκραζε | μὲ μιὰ φωνὴν ἀνθρώπου
'ς τὸ ἡμέρωμα τοῦ τόπου | βουβάθηκε κι αὐτό.

βραχνολαλῶ ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 112.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *βραχνὰ* καὶ τοῦ ρ. *λαλῶ*.

Λαλῶ, φωνάζω μὲ φωνὴν βραγχώδη: *Κουκουρίκου! βραχνολάλησε μακρὰ κάποιος κόκορας.*

βραχνομεθυσμένος ἐπίθ. ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναϊκ. Διηγ. 51.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνὸς* καὶ τοῦ *μεθυσμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *μεθῶ*.

Μεθυσμένος ὁμιλῶν μὲ βραγχώδη φωνήν.

βράχνος τό, ἀμάρτ. *βράχνους* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ οὐσ. *βράγχος*.

Τὸ βράγχος τῆς φωνῆς, ἡ *βραχνάδα*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βράχνα*.

βραχνὸς ἐπίθ. κοιν. *βραχνὲ* Τσακων. *βραγνὸς* Κύπρ. (καὶ *βραχνὸς*) *βραγνιὸς* Κύπρ. *φραχνὸς* Κύπρ. *σβραχνὸς* Θρᾴκ. (Αἶν.) Μακεδ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σῦρ. κ. ἀ.—*Λεξ.* Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. *βραγχός*. Τὸ *σ* τοῦ τύπ. *σβραχνὸς* ἀπὸ τοῦ τελικοῦ *ς* τοῦ ἄρθρου *τούς*, ὅπως καὶ *σβῶλος*, *σπλόνος* ἐκ τοῦ *τοὺς βώλους*, *τοὺς πλόνους* (*φλόμους*) κτ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,412. Πβ. καὶ GMeyer Neugr. Stud. 2,100.

1) Ὁ ἕνεκα παθήσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἔχων φωνὴν τραχεῖαν, ἀσθενῆ καὶ βραγχώδη, ὄχι διαυγῆ καὶ καθαρὰν κοιν. καὶ Τσακων.: *Εἶμαι βραχνὸς καὶ δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω καθαρὰ* κοιν. *Πετεινάριν φραχνὸν* Κύπρ. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν καὶ γενικῶς πραγμάτων ἠχηρῶν κοιν.: *Καμπάνα βραχνή. Βραχνὸ βιολὶ – κουδούνι* κτ. || Ἄσμ.

Φέρνει μπαμράκια πράσινα, φέρνει βραχνὰ παιγνίδια (ἐνν. ὁ Χάρως) Πελοπν. (Οἰν.) Συνών. *βραχνερὸς* 1.

2) Βραγχώδης, σομφός, ἐπὶ φωνῆς κοιν.: *Βραχνὴ φωνή. Βραχνὸ ψάλσιμο. Βραχνὸ μουρμούρισμα.* Συνών. *βραχνερὸς* 2.

βραχνόσυρτος ἐπίθ. (Ν. Ἑστ. 11, 23).

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *βραχνὸς* καὶ *συρτός*.

Ὁ σεσυρμένος καὶ βραχνός, ἐπὶ ἤχου: *Βραχνόσυρτη φωνή.*

βραχνούλλης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. *βραχνούλλα* ΓΞενοπ. Κατήφ. 399.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. *βραχνὸς* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ούλλης*.

Ὁ ὀλίγον τι βραχνός: *Βραχνούλλα φωνή.*

βραχνόφωνα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. (ἔκδ. ΙΠολυλ.) 173 ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 144.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνόφωνος*.

Μὲ φωνὴν βραγχώδη, βραχνήν: Ποιήμ.

Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλα

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

Κ' ἕνα θερμὸ βραχνόφωνα μουγγρίζει

ΣΜαρτζώκ. ἔνθ' ἀν.

βραχνόφωνος ἐπίθ. Κύπρ. Πάρ. κ. ἀ.—ΙΠολέμ. Χειμώνανθ.[2] 122 *φραχνόφωνος* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βραχνὸς* καὶ τοῦ οὐσ. *φωνή*.

Ὁ ἔχων βραγχώδη φωνὴν ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀποβραδὺς ἐδιάβαιναν κοπάδι τὰ κοράκια
κι ἀκούστηκε βραχνόφωνη 'ς τὸ δέντρο ἡ κουκουβάγια

ΙΠολέμ. ἔνθ' ἀν.

βραχοβάρβακο τό, Ζάκ. (Κερ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βράχος* καὶ *βαρβάκι*.

Τὸ πτηνὸν *βαρβάκι* ποῦ μένει εἰς τοὺς βράχους.

βραχοβούνι τό, *Λεξ.* Βλαστ. 371 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βράχος* καὶ *βουνί*.

Βουνὸν βραχῶδες. Συνών. *πετροβούνι*.

βραχοδαρμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βραχοδέρνομαι*.

Κακουχία, ταλαιπωρία.

βραχοδέρνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βράχος* καὶ τοῦ ρ. *δέρνομαι*.

Κακουχοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι: *Ἐὼ πολεμῶ ὁλημερὶς καὶ βραχοδέρνομαι κ' ἐσεῖς πετᾶτε τὴ δούλεψί μου.*

βραχοκαταλύτης ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,369 καὶ 391 *βραχουκαταλύτ'ς* Θρᾴκ. (Αἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βράχος* καὶ *καταλύτης* ἢ τοῦ οὐσ. *βράχος* καὶ τοῦ ρ. *καταλυῶ*.

Ὁ δυνάμενος καὶ βράχους νὰ καταλύσῃ, δυνατός, ἰσχυρός: ἔνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Τοῦ Φλώρου τ' ἀγριόπαιδο, τὸ βραχοκαταλύτη,
ποῦ μ' ἕνα γρόθο ἐσκότωσε τριέτικο δαμάλι

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 3,369.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ